

фінансових груп. Це відповідає одному з важливих базових принципів формування регуляторно-наглядових систем щодо чіткого визначення відповідального органу за стан і розвиток діяльності фінансових установ. Такий єдиний орган нагляду, який, маючи оперативну інформацію про діяльність фінансових установ і фінансових груп, може ефективно приймати участь у макропруденційному надгляді спільно із центральним банком.

Список використаних джерел

1. The structure of Financial Supervision Approaches and Challenges in a Global Marketplace. Group of Thirty. Washington, DC. 2008. 252 p. URL: http://group30.org/images/uploads/publications/G30_StructureFinancialSupervision2008.pdf.

2. Schoenmaker D. Veron N. A. «Twin peaks» vision for Europe. Policy Contribution Issue №30. November 2017. URL: <http://bruegel.org/wp-content/uploads/2017/11/PC-30-2017-1.pdf>

3. Melecky, M., Podpiera A. Institutional structures of financial sector supervision, their drivers and emerging benchmark model. MPRA Paper. 2012. 36 p.

Ю. Ю. Чебан,
кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри обліку і оподаткування,
С.В. Сирцева,
кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри обліку і оподаткування,
Т.С. Пісоченко,
кандидат економічних наук,
асистент кафедри обліку і оподаткування
Миколаївський національний аграрний університет

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ: ПОНЯТТЯ ТА ДОСВІД ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

Соціальний захист, як частина соціальної політики держави, є невід'ємною функцією будь-якої держави. Організована зусиллями усього суспільства, вона покликана піклуватися про членів соціуму, які є найбільш уразливими, тобто громадян, які не мають змоги фінансового самозабезпечення або потрапили у важку життєву ситуацію. Отже, вони потребують соціального захисту, забезпечити який є можливим лише за роботи надійного та прозорого фінансового механізму, який є законодавчо-регламентованим на рівні держави. Сучасні перешкоди для належного соціально-економічного розвитку

підприємств формують цілу низку невирішених частин загальної проблеми дослідження – від чіткого законодавчо-нормативного регулювання до максимального використання прозорого механізму соціального захисту через наявні форми соціального захисту та такі, які є можливими і необхідними до провадження на всіх рівнях.

Питання соціального захисту, надання соціальних послуг, їх документального оформлення є одним з напрямів наукового дослідження значного кола науковців, зокрема Н. Борецької, М. Дубініної, Т. Лункіної, М. Папієва, Н. Сіренко та багатьох інших.

Соціальний захист може бути відтворений у різних організаційно-правових формах, зокрема це – індивідуальна відповідальність роботодавців, соціальне страхування, соціальна допомога, соціальне обслуговування, державне соціальне забезпечення тощо. Для використання та (або) впровадження тієї чи іншої форми соціального захисту та роботи фінансового механізму соціального страхування мають бути підтвердженими випадки настання події, яка потребує соціального захисту, що відповідно матиме різні соціально-економічні наслідки.

Якщо враховувати більш широке тлумачення поняття соціального захисту, то останній має міститися практично у всіх конституційних правах і свободах особистості – від права на майно і свободу вибору професії до особистої недоторканності та екологічної безпеки. Тому, під час дослідження соціально-економічних інтересів, зазвичай використовують вужче тлумачення соціального захисту як відповідної політики держави щодо забезпечення прав і гарантій рівня життя, зокрема право на мінімальну заробітну плату, на працю і відпочинок, на пенсійне забезпечення, на соціальне забезпечення через хворобу та через втрату годувальника, соціальне забезпечення для можливості народження і виховання дітей, на захист від безробіття, охорону здоров'я, освіту, житло тощо.

Система соціального захисту населення є особливим соціальним інститутом, який на сьогодні перебуває в процесі свого розвитку. Сучасні умови господарювання мають у підґрунті здійснення соціального захисту населення та працівників не лише на рівні держави, а й на рівні підприємств та громад. У межах системи соціального захисту за умови настання окреслених законодавством несприятливих подій громадянам надається допомога компенсаційного характеру у грошовій і натуральній формах, а також у формі різного роду послуг. Крім того, системи соціального захисту здійснюють заходи профілактичного характеру, спрямовані на запобігання несприятливих подій.

Соціальний захист здійснюється у різних організаційно-правових формах, зокрема таких, як соціальна індивідуальна відповідальність роботодавців, соціальне страхування, соціальна

допомога, державне соціальне забезпечення тощо. Використання тих чи інших організаційно-правових форм соціального захисту може мати різні соціальні й економічні наслідки, які необхідно враховувати під час прийняття управлінських рішень. Водночас, соціальний захист, як самостійний соціальний інститут, характеризується специфічними особливостями, що пов'язані з технологіями надання послуг. Наприклад, технологія надання пенсій суттєво відрізняється від технології надання медичної допомоги, реабілітаційних технологій або технологій забезпечення безробітних громадян.

Шлях цілої низки реформ у пенсійному забезпеченні, медичній сфері, наданні субсидій, соціальної допомоги держави та розвитку соціальної відповідальності підприємств на сьогодні характеризується значними невідповідностями у законодавстві та складнощами у процесі виникнення підстав для соціального захисту, оформлення факту виникнення підстави, отримання соціальної допомоги, підтвердженням тощо.

Проведений нами аналіз світової практики використання різних видів та організаційно-правових форм системи соціального захисту дозволяє виділити наступні: індексацію доходів населення; встановлення мінімальної заробітної плати та прожиткового мінімуму; встановлення мінімальних витрат на освіту, охорону здоров'я, житло, соціальне обслуговування непрацездатного населення тощо; надання пільг (знижок і субсидій) окремим групам населення; встановлення дотацій до цін, державне регулювання споживчих цін; норми прямої дії соціально-трудового законодавства (приймання на роботу та звільнення, режим робочого часу, оплати праці тощо); безпосереднє державне забезпечення непрацездатних осіб; обов'язкове соціальне страхування; соціальне забезпечення і соціальна допомога [1, с. 20; 2, с.212; 3, с. 102; 4, с.24; 5; 6, с. 157-164; 7, с. 666-706].

Отже, інститут соціального захисту кожної країни характеризується сукупністю охоплених ним видів соціального захисту, соціально-правових форм та технологій. Водночас, у будь-яких варіантах такого соціального захисту, його реалізація може бути забезпечена трьома формами: грошові виплати, натуральні виплати та послуги.

Список використаних джерел

1. Безтелесна Л. Ефективність управління соціальними ризиками найманих працівників / Л. Безтелесна, С. Мартинюк // Україна: аспекти праці. – 2007. – № 6. – С. 17-24.
2. Борецька Н. П. Соціальний захист населення на сучасному етапі: стан і проблеми. – Донецьк : Янтра, 2001. – 351 с.
3. Людський розвиток в Україні: мінімізація соціальних ризиків: колективна монографія / за ред. Е. М. Лібанової. – Київ : Ін-т

демографії та соціальних досліджень ім. М. В. Птухи НАН України ; Держкомстат України, 2010. – 496 с.

4. Сташків Б. І. Поняття права соціального забезпечення / Б. І. Сташків // Право України. – 2000. – № 5. – С. 24-26.

5. Scholderer, J. And Veflen, N. (2018). “Social norms and risk communication”, Trends in Food Science & Technology, available at: <https://doi.org/10.1016/j.tifs.2018.08.002> (Accessed 01 November 2018).

6. Sirenko, N. Baryshevskaya, I. Poltorak, A. And Shyshpanova, N. (2018). “State and tendencies of intergovernmental regulation in Ukraine in conditions of fiscal decentralization”, Financial and credit activity: problems of the theory and practice, vol. 2, no. 25 (2018), pp.157-164. DOI: <https://doi.org/10.18371/fcaptr.v2i25.136489> (Accessed 01 November 2018).

7. Fleurbaey, M. And Zuber, S. (2017). “Fair management of social risk”, Journal of Economic Theory, vol. 169, pp. 666-706. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.jet.2017.03.009> (Accessed 01 November 2018).

**А.С. Чусько, гр. ФБСкр-17 вк,
Т.Ю. Говейнович, гр. ФБСкр-18 вк
Університет імені Альфреда Нобеля, м. Дніпро**

ВИЗНАЧЕННЯ ФАКТОРІВ ВПЛИВУ У МЕХАНІЗМІ ОПТИМІЗАЦІЇ СТРУКТУРИ КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Мета управління структурою капіталу – мінімізувати витрати по залученню довгострокових джерел фінансування і тим самим забезпечити власникам капіталу максимальну ринкову оцінку вкладених ними грошових коштів.

Оцінка основних факторів, що визначають структуру капіталу. До таких факторів, що визначають структуру капіталу досліджуваного машинобудівного підприємства відносяться:

- галузеві особливості операційної діяльності (характер цих особливостей визначає структуру активів підприємства, їх ліквідність). Досліджуване підприємство має велику частку необоротних активів у складі активів та характеризується високим рівнем фондомісткості виробництва продукції. Це означає, що підприємство має більш низький кредитний рейтинг і змушено орієнтуватися у своїй діяльності на використання власного капіталу;

- стадія життєвого циклу підприємства (молоді компанії з конкурентоспроможною продукцією можуть залучати для свого розвитку більше позикового капіталу, а зрілі – використовують переважно власні кошти). Досліджуване підприємство знаходиться на стадії зрілості, і це пов'язано з більш високим рівнем фінансових ризиків. Саме тому в своїй діяльності воно має більшою мірою орієнтуватися на використання власного капіталу;